

нощъ и камбаната гръмне да обади на цѣлия свѣтъ часа, въ който се е родило малкото Иисусче, ще ходимъ на черква. Ще се премѣните съ новитѣ си дрехи. Итко ще си обуе ботушитѣ, а Коци тая година ще мине съ цървулки. Догодина, като порастнешъ, Коце, и на тебе ще купя ботуши. Хайде, да се завиете презглава! Какво гледате навънъ?

— Чакаме опашатата звезда.

— Коя опашата звезда?

— Оная, бе дѣдо, подиръ която едно време вървѣли мждрецитѣ, когато отивали да се поклонятъ на Иисуса и да Му занесатъ дарове! — каза Итко.

— Нѣма да я видите!

— Защо нѣма да я видимъ?

— Защото е минала веднажъ надъ нашето село и втори пѣтъ нѣма да мине.

— Кога, бе дѣдо, кога е минала?

— Ще ви кажа, но най-напредъ се приберете подъ юргана.

Децата се мушнаха подъ топлатата завивка, а старецътъ седна до тѣхъ и тихо захортува:

— Тая нощъ е благословена. Да видите навънъ какъвъ е дълбокъ снѣгътъ и колко е студено! Едно време Дѣдо Господъ, когато ходилъ по земята, преобразенъ като човѣкъ, да види живѣятъ ли си братски хората, миналъ и презъ нашето село. Върла зима върлувала тогава. Студъ и скрежъ — дърво и камъкъ се пукатъ. Влѣзълъ Той въ селото. Почукалъ на една порта. Излѣ-

зналъ единъ прегърбенъ старикъ. Дѣдо Господъ го попиталъ:

— Ще Ме пустнешъ ли, да понагрѣя ржцетѣ си на вашия огънъ?

— Нѣмамъ огънъ! — отвърналъ сонното старикътъ и трѣшналъ вратата. А коминътъ димѣлъ.

— Добре! — рекълъ Дѣдо Господъ и отминалъ.

Почукалъ на друго мѣсто. Отъ прозореца се показалъ стопанинътъ на кжщата:

— Отвори Ми, — замолилъ се Дѣдо Господъ, — да се стопля!

— Колко ще ми платишъ? — обадилъ се оня отвѣтре.

— Нищо!

— Тогава да си вървишъ!

Почукалъ още на две-три мѣста. Небесниятъ Гостъ — никжде Го не приели.

Навелъ глава и пакъ рекълъ:

— Добре!

Отишелъ накрай село, кждето е сега черквата. Тамъ живѣла една слѣпа бабичка. Дѣдо Господъ почукалъ и на нейната врата. Бабичката излѣзла, изслушала Го, попишала Го по раменетѣ и Го приела на драго сърдце.

— Влѣзъ, Дѣдо! Ела на заветъ. Азъ нѣмамъ дърва, защото не видя и ме е страхъ да трѣгна къмъ гората. Огънъ нѣмамъ, ала Ти влѣзъ, баремъ да Те не духа студениятъ вѣтъръ.

Но щомъ влѣзълъ Дѣдо Господъ, въ колибата на слѣпата станало топло и тя се по-